Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

EMILY GIFFIN

tot ce ne-am dorit

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București
2019

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1
NINA

A început ca o seară obișnuită de sâmbătă. Iar când spun obișnuită, nu mă refer la modul clasic în care își petrec americanii sâmbetele. Nu eram nici la grătar la vecini și nici nu mergeam la cinema, niciunul dintre lucrurile pe care le făceam când eram copil. Era pur și simplu obișnuită pentru stilul de viață pe care îl aveam de când Kirk își vânduse compania de software. Nu mai duceam doar o existență confortabilă, ci eram bogați. Foarte bogați.

Obscen de bogați era descrierea pe care o folosise cândva prietena mea din copilărie, Julie – nu referitor la noi, ci la Melanie, o altă prietenă, după ce Melanie își cumpărase un Rolex cu diamante de ziua femeii, ca apoi să remarce cu nonșalanță, la una dintre petrecerile noastre, că obiectele din lut făcute de copiii ei „nu sunt un cadou pe măsură".

– Ar putea hrăni o întreagă tabără de refugiați sirieni timp de un an de zile cu ceasul ăla! izbucnise Julie în bucătăria mea, după plecarea invitaților. E de-a dreptul *obscen*!

Eu am aprobat absent din cap, ascunzându-mi propriul ceas de la Cartier sub marginea bufetului de marmură, în timp ce îmi spuneam în sinea mea că în nici un caz ceasul meu și, prin urmare, viața mea, nu se asemăna în vreun fel cu a lui Melanie. În primul rând, eu nu îmi cumpărasem ceasul dintr-un moft; Kirk mi-l dăruise cu ocazia

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

celei de-a cincisprezecea aniversări a căsătoriei noastre. În al doilea rând, întotdeauna mi-a plăcut la nebunie când fiul nostru, Finch, îmi făcea cadouri și felicitări când era mic și îmi părea rău că toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Mai mult decât atât, nu cred că scosesem cuiva ochii cu averea noastră. Ba chiar mă simțeam rușinată din cauza asta. Drept urmare, Julie nu-mi reproșase nimic legat de bani. Nu știa exact câți bani aveam, dar își făcuse o idee, mai ales după ce mă însoțise la vizionarea caselor, atunci când Kirk era prea ocupat, ajutându-mă să ne găsim locuința actuală de pe Belle Meade Boulevard. Ea, soțul ei și fetele lor veneau des în vizită la casa noastră de pe malul lacului, precum și la cea din Nantucket, și n-avea nici o problemă să primească hainele de designer abia purtate pe care i le dădeam eu.

Ocazional, Julie se lua însă de Kirk, dar nu pentru că s-ar fi dat în spectacol ca Melanie, ci pentru că avea tendințe elitiste. Fiind a patra generație a unui neam înstărit din Nashville, soțul meu crescuse la adăpostul unei lumi cu școli și cluburi de elită, având astfel destul timp să învețe să fie snob, cu toate că pe atunci banii pe care îi avea erau doar moșteniți, nu obsceni. Cu alte cuvinte, Kirk provenea dintr-o „familie bună" – acea expresie vagă pe care nimeni nu o definise concret, dar care însemna, în limbajul nostru codificat, că aveai bani și un anume bun-gust moștenit. Cum ar fi: e din familia *Browning*.

Numele meu de domnișoară, Silver, nu avea un asemenea statut, nici măcar după standardele din Bristol, orașul de la granița dintre Tennessee și Virginia unde crescusem și unde încă locuia Julie. Nu eram niște pierde-vară – tata scria pentru *Bristol Herald Courier*, iar mama era învățătoare la clasa a patra –, însă aparțineam clasei de mijloc, iar ideea noastră de opulență însemna că toată lumea putea să-și comande desert la un restaurant mai acătării. Privind în urmă, mă întrebam dacă așa se explica preocuparea mamei pentru bani. Nu că ar fi fost impresionată de ei, însă întotdeauna putea să-ți zică cine îi avea și cine nu, cine era zgârcit și cine se întindea mai mult decât îi era plapuma. Pe de altă parte, mama îți putea spune cam orice despre oricine din Bristol. Nu era bârfitoare – cel puțin nu una

înflăcărată – ci doar era fascinată de treburile altora, de la avere la starea lor de sănătate și de la orientarea politică până la cea religioasă.

Întâmplarea făcea ca tatăl meu să fie evreu, iar mama metodistă. *Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască*, acesta era mottoul lor, o filosofie de viață care ne-a fost insuflată atât mie, cât și fratelui meu, Max, noi adoptând elementele cele mai atrăgătoare din cele două religii, ca Moș Crăciun și Sederul Paștelui, ocolind însă sentimentul de vinovăție tipic evreilor și Judecata de Apoi. Acesta era un lucru bun, mai ales pentru Max, care și-a mărturisit homosexualitatea în timpul facultății. Părinții noștri nu au fost afectați de acest lucru. Păreau mai degrabă stânjeniți de banii lui Kirk decât de sexualitatea lui Max, cel puțin la primele întâlniri. Mama stăruia că îi părea doar rău că nu mă împăcam cu Teddy, iubitul meu din liceu pe care îl adora, însă uneori simțeam că era vorba de un ușor complex de inferioritate și de teamă că eu și ai mei am fi fost cumva priviți de sus de către cei din familia Browning.

Ca să fiu sinceră, o fată pe jumătate evreică, din Bristol, cu un frate gay și fără avere pusă într-un cont fiduciar probabil că nu ar fi fost prima opțiune pentru unicul lor fiu. La naiba, probabil că nici a lui Kirk, în teorie. Dar ce puteam spune? Mă alesese oricum. Întotdeauna mi-am spus că se îndrăgostise de personalitatea mea – de mine – așa cum și eu mă îndrăgostisem de el. Însă, în ultimii câțiva ani, începusem să pun la îndoială relația noastră și ce anume ne adusese împreună în facultate.

Trebuia să recunosc că, atunci când aduceam în discuție acest lucru, Kirk menționa deseori felul în care arătam. Întotdeauna făcea așa. Deci aș fi fost naivă să cred că aspectul meu nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care eram împreună – la fel cum și eu știam, în adâncul sufletului, că patina și siguranța unei „familii bune" mă atrăseseră, în parte, la el.

Uram din toată inima să recunosc acest lucru, dar nu aveam cum să nu mă gândesc la asta în acea sâmbătă seara, când eu și Kirk am luat un Uber până la Hermitage Hotel, pentru cea de-a cincea gală

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de pe anul acela. Ţin minte că mă gândeam că devenisem unul dintre acele cupluri – soţul şi soţia, el într-un costum Armani, ea într-o rochie Dior – care abia îşi vorbeau unul altuia. Ceva nu mai mergea în relaţia noastră. Să fi fost din cauza banilor? Oare Kirk devenise prea obsedat de ei? Oare pierdusem o parte din cea care fusesem cândva pe măsură ce Finch crescuse, iar eu petreceam mai puţin timp având grijă de el şi mă ocupam mereu de activităţile filantropice?

Mi-am amintit una dintre remarcile recente ale tatei – care mă întrebase de ce eu şi prietenii mei nu sărim peste toate acele gale şi nu donăm toţi banii direct. Mama adăugase că poate am reuşi să realizăm „ceva mai însemnat în blugi decât la costum". Eu devenisem defensivă, amintindu-le că făceam şi muncă voluntară, ca de exemplu orele pe care le petreceam lună de lună răspunzând la linia telefonică de asistenţă pentru sinucigaşi din Nashville. Fireşte, nu le spusesem părinţilor mei că uneori Kirk minimaliza o astfel de muncă voluntară, insistând că era mai bine „să semnez direct cecul". În mintea lui, donarea unei sume de bani scutea întotdeauna timp; faptul că era însoţită de mai mult tam-tam nu era relevant.

Kirk era un om bun, mi-am spus acum, în timp ce-l urmăream sorbind din burbonul pe care şi-l turnase într-un pahar roşu din plastic. Eram prea dură cu el. Cu amândoi.

– Arăţi fabulos, mi-a spus el deodată, privindu-mă din cap până în picioare şi continuând să mă flateze. Rochia este incredibilă!

– Mulţumesc, scumpule, am răspuns eu pe o voce joasă.

– Abia aştept s-o dau jos de pe tine, a şoptit el, aşa încât şoferul să nu-l audă.

Mi-a aruncat o privire seducătoare, după care a mai luat o înghiţitură.

Eu am zâmbit, gândindu-mă că trecuse ceva vreme, şi mi-am înfrânat impulsul de a-i spune să o ia mai încet cu băutura. Kirk nu avea o problemă cu alcoolul, însă rareori trecea o seară fără să se ameţească măcar puţin de la un vin roşu. Poate că asta era, m-am gândit eu. Amândoi trebuia să ne mai eliberăm puţin agenda. Să fim

mai puţin distraşi şi mai mult prezenţi. Poate că asta avea să se întâmple odată cu plecarea lui Finch la facultate, în toamnă.

– Şi? Cui i-ai spus despre Princeton? m-a întrebat el, evident gândindu-se tot la Finch şi la scrisoarea de acceptare pe care doar ce o primise cu o zi în urmă.

– În afară de alor mei, doar lui Julie şi lui Melanie, am răspuns eu. Tu?

– Doar băieţilor, a zis el, înşirând numele celor patru prieteni cu care juca de obicei golf. Nu voiam să mă laud, dar nu m-am putut abţine.

Pe faţa lui se citea acelaşi lucru pe care îl simţeam şi eu – un amestec de mândrie şi neîncredere. Finch era un student bun şi intrase la universităţile Vanderbilt şi Virginia la începutul iernii. Însă Princeton era o ambiţie îndrăzneaţă, iar faptul că fusese acceptat reprezenta apogeul şi validarea atâtor decizii pe care le luasem ca părinţi, începând cu înscrierea lui Finch la Windsor Academy, cea mai strictă şi prestigioasă şcoală privată din Nashville, pe când avea doar cinci ani. De atunci, întotdeauna pusesem educaţia fiului nostru pe primul loc, angajându-i meditatori atunci când fusese nevoie, punându-l în contact cu artele şi plimbându-l prin practic fiecare colţ al lumii. În ultimele trei veri, îl trimisesem într-un program social în Ecuador, într-o tabără de reciclat în Franţa şi la un curs de biologie marină în Insulele Galapagos. Îmi dădeam seama, fireşte, că aveam alte posibilităţi materiale faţă de ceilalţi care depuseseră cereri, iar acest lucru (şi în special cecul pe care îl scrisesem pentru fondul de la Princeton) m-a făcut să mă simt puţin vinovată. Însă mi-am spus că numai banii nu ar fi avut cum să-i ofere unui puşti acceptarea într-o facultate de elită. Finch muncise din greu şi eram foarte mândră de el.

Concentrează-te pe asta, mi-am spus în sinea mea. Concentrează-te asupra părţilor bune.

Kirk era din nou cu ochii în telefon, aşa că mi l-am scos şi eu pe al meu, verificându-mi contul de Instagram. Prietena lui Finch, Polly, doar ce postase o fotografie cu ei doi, cu următoarea descriere:

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Suntem amândoi Tigri! Clemson și Princeton, păzea că venim! I-am arătat fotografia lui Kirk, care a citit cu voce tare câteva dintre comentariile de bune urări ale copiilor prietenilor pe care aveam să îi întâlnim în acea seară.

– Biata Polly, a zis Kirk. N-or să reziste nici un semestru!

Nu eram sigură dacă se referea la distanța dintre South Carolina și New Jersey sau doar la realitatea efemeră a iubirilor timpurii, însă am murmurat aprobator, încercând să-mi scot din minte ambalajul prezervativului pe care îl găsisem recent sub patul lui Finch. Descoperirea nu fusese nici pe departe o surpriză, însă tot mă întrista gândul că, iată, crescuse și se schimbase atât de mult. Înainte vorbea întruna, copil precoce și singur la părinți, și mă desfăta cu toate detaliile privitoare la felul în care își petrecuse ziua. Știam totul despre el, împărtășeam totul. Dar, odată cu pubertatea, a apărut și o oarecare rezervă, care nu s-a mai îndepărtat, iar în ultimele luni vorbiserăm foarte puțin, în ciuda strădaniilor mele de a-i sparge barierele. Kirk susținea întruna că era ceva normal, parte a pregătirilor pe care le face orice băiat când părăsește cuibul părintesc. Îți faci prea multe griji, îmi spunea el de fiecare dată.

Mi-am pus telefonul înapoi în geantă și am oftat.

– Ești pregătit pentru diseară?

– Pregătit pentru ce? a întrebat el, golind paharul cu burbon tocmai când am intrat pe Sixth Avenue.

– Pentru discursul nostru? am răspuns eu, referindu-mă la discursul lui, cu toate că eu aveam să-i stau alături, oferindu-i sprijin moral.

Kirk mi-a aruncat o privire goală.

– Discurs? Amintește-mi, te rog, la ce gală mergem?

– Cred că glumești...

– E greu să țin evidența la toate...

– La Gala Speranței, scumpule, am zis eu cu un oftat.

– Și în ce ne punem speranța, mai exact? a întrebat el, rânjind.

– În campania de sensibilizare și de prevenire a suicidului, am răspuns eu. Am primit un premiu, nu-ți aduci aminte?

– Pentru ce? a întrebat iar, începând să mă enerveze.

– Pentru efortul de a-i aduce la Nashville pe experții în sănătate mintală, am zis eu.

Amândoi știam că asta se datora mai degrabă donației de cincizeci de mii de dolari pe care o făcusem după ce o studentă în anul I din Windsor își luase viața vara trecută. Chiar și acum, câteva luni mai târziu, era un gând prea groaznic de procesat.

– Glumesc, a spus Kirk, întinzându-și mâna și bătându-mă ușor pe picior. Sunt pregătit.

Eu am încuviințat din cap, gândindu-mă cum Kirk era mereu pregătit, mereu pe poziție. Cel mai competent și mai încrezător bărbat pe care îl cunoscusem.

O clipă mai târziu, am oprit în fața hotelului. Un valet chipeș și tânăr mi-a deschis portiera, urându-mi un scurt „Bine ați venit".

– Rămâneți peste noapte, doamnă? a întrebat el.

I-am răspuns că nu, venisem pentru gală. El a încuviințat din cap, oferindu-mi mâna, în timp ce eu mi-am adunat fusta din dantelă neagră și am pășit pe trotuar. În fața mea, Melanie vorbea unui grup de prieteni și cunoștințe. Aceiași ca întotdeauna. S-a grăbit înspre mine, trimițându-mi bezele și complimentându-mă.

– Și tu arăți nemaipomenit! Ăia sunt noi? am întrebat eu, întinzând mâna spre fața ei și atingând ușor o pereche superbă de cercei lungi, cu diamante.

– Proaspăt cumpărați, dar vintage, mi-a răspuns ea. Ultimul cadou drept scuză de la știi tu cine.

Eu am zâmbit și m-am uitat în jur după soțul ei.

– Chiar, Todd unde e?

– În Scoția. Excursia de golf cu băieții, mai știi? a făcut ea, dându-și ochii peste cap.

– Așa e, am zis eu, gândindu-mă că era greu să ții pasul cu extravagențele lui Todd.

Era mai rău decât Kirk.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

– O să-l împarți pe domnul cu mine în seara asta? a întrebat Melanie cu o mișcare din umeri, pe când Kirk a ocolit mașina și ni s-a alăturat.

– Sunt sigură că n-are nimic de obiectat, am spus eu, zâmbind.

Cu o cochetărie desăvârșită, Kirk a încuviințat din cap, sărutând-o pe Melanie pe amândoi obrajii.

– Arăți uimitor! i-a spus el.

Ea a zâmbit și i-a mulțumit, după care a strigat:

– Doamne, am auzit veștile fabuloase! Princeton! Cred că nu vă mai încăpeți în piele de mândrie!

– Suntem. Îți mulțumim, Mel... Beau a luat decizia finală? a întrebat Kirk, îndreptând atenția către fiul lui Melanie. Prietenia lui cu Finch, care data încă din clasa întâi, era adevăratul motiv pentru care eu și Melanie devenisem atât de apropiate.

– Pare că este Kentucky, a răspuns Melanie.

– Bursa întreagă?

– Jumătate, a spus Melanie, radiind.

Beau era un student mediocru, dar un jucător de baseball grozav și primise oferte asemănătoare de la o mulțime de facultăți.

– Tot e impresionant. Bravo lui! a spus Kirk.

De ani buni aveam senzația că soțul meu era invidios pe cariera sportivă a lui Beau. Îi acuza deseori pe Melanie și pe Todd că erau enervanți și că se lăudau prea mult cu performanțele fiului lor. Însă acum lui Kirk îi venea ușor să fie amabil. La urma urmelor, Finch ieșise învingător. Princeton bătea baseball-ul. Sau cel puțin așa vedea lucrurile soțul meu.

Pe când Melanie s-a îndepărtat ca să întâmpine un alt prieten, Kirk m-a anunțat că se ducea să caute barul.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat el.

Era destul de amabil de obicei la începutul serii. Spre finalul ei devenea cam arțăgos.

– Da, dar vin cu tine, am spus eu, hotărâtă să ne petrecem timpul împreună, chiar dacă ne aflam în mijlocul unei mulțimi de oameni. Te rog, putem să nu stăm până târziu?

– Da, sigur, a spus Kirk, strecurându-și mâna în jurul taliei mele și îndreptându-ne astfel spre holul strălucitor al hotelului.

Restul serii s-a desfășurat după scenariul tipic al unei nopți de gală, începând cu niște cocktailuri și cu o licitație tăcută. Nu-mi doream ceva anume, însă amintindu-mi că banii erau pentru o cauză nobilă, am licitat pentru un inel elegant cu safir. Între timp, am sorbit dintr-un pahar de Sauvignon Blanc, am făcut conversație și i-am amintit lui Kirk să nu bea prea mult.

La un moment dat, a sunat clopoțelul care ne anunța cina, barul din hol s-a oprit din servit, iar noi am fost conduși într-o uriașă sală de bal, ca să ne găsim mesele alocate. Eu și Kirk eram în față, pe centru, alături de alte trei cupluri pe care le cunoșteam destul de bine, plus Melanie, care mă distra copios criticând decorul (aranjamentele florale erau prea înalte), mâncarea (*iar* pui?) și ținuta complet nepotrivită, roșie, respectiv maro, a celor doi co-președinți ai galei (cum de nu s-au vorbit să se asorteze?).

Apoi, în timp ce o armată de chelneri ne-a adus deserturile standard cu mousse de ciocolată, cei care prezidau gala ne-au pomenit pe mine și pe Kirk, lăudându-ne pentru dedicarea arătată acestei cauze, precum și multor altora. M-am ridicat în picioare, emoțiile cuprinzându-mă puțin atunci când am auzit: *Fără alte introduceri, vi-i prezentăm pe... Nina și Kirk Browning.*

În timp ce mulțimea aplauda, eu și Kirk ne-am ridicat și ne-am croit drum înspre cele câteva trepte care duceau pe scenă. Cu mâna mea într-a lui, am urcat, inima bătându-mi nebunește din cauza adrenalinei, aflându-mă în lumina reflectoarelor. Când am ajuns în dreptul podiumului, Kirk a făcut un pas în față spre microfon, în vreme ce eu am rămas lângă el, cu umerii drepți și un zâmbet încremenit pe față. După ce aplauzele s-au stins, Kirk a început să vorbească, adresându-se mai întâi co-președinților, diverselor comitete, apoi invitaților și tuturor donatorilor. A menționat apoi motivul pentru care ne aflam acolo în acea seară, cu un glas sobru. M-am uitat la profilul lui și la cât de chipeș era.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

– Soția mea, Nina, și cu mine avem un fiu pe nume Finch, a spus el. Iar Finch, întocmai ca unii dintre copiii dumneavoastră, va absolvi liceul peste doar câteva luni. În toamnă va începe facultatea.

Am privit dincolo de luminile strălucitoare, înspre marea de chipuri, în vreme ce Kirk și-a continuat discursul:

– În ultimii optsprezece ani, întreaga noastră viață s-a învârtit în jurul lui. El este tot ce avem mai scump pe lume, a zis, apoi a făcut o pauză de câteva secunde ca să-și coboare privirea, înainte să adauge: Și nu-mi pot închipui oroarea de a-l pierde.

Mi-am coborât și eu privirea, încuviințând din cap, cuprinsă de o durere sfâșietoare și plină de compasiune pentru familia devastată din pricina suicidului. Însă în timp ce Kirk a continuat să vorbească despre organizație, mintea mi-a rătăcit înapoi la viața *noastră*, la fiul *nostru*. Și la toate oportunitățile care îi apăreau dinainte.

Am revenit la realitate tocmai când soțul meu spunea:

– Și, în încheiere, aș vrea să vă spunem că eu și Nina suntem atât de onorați să ne alăturăm acestei cauze importante... Aceasta este o luptă pentru *toți* copiii noștri. Vă mulțumesc mult. Noapte bună!

În vreme ce din mulțime a mai răsunat o rundă de aplauze, iar câțiva dintre prietenii noștri apropiați s-au ridicat chiar și în picioare, Kirk s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Știa că dăduse lovitura.

– Perfect, i-am șoptit eu.

Doar că lucrurile erau departe de a fi perfecte.

Pentru că tocmai în acel moment, fiul nostru, care era în celălalt capăt al orașului, lua cea mai proastă decizie din viața lui.

Capitolul 2
TOM

Numiți-o intuiție paternă dacă vreți, dar știam că se întâmpla ceva rău cu Lyla dinainte să aflu de-adevăratelea. Pe de altă parte, poate, instinctul meu nu avea nimic de-a face cu intuiția, nici cu legătura noastră strânsă și nici cu faptul că o crescusem de unul singur de când avea patru ani. Poate că avea pur și simplu legătură cu ținuta sumară cu care încercase să iasă din casă cu doar câteva ore în urmă.

Făceam curățenie în bucătărie atunci când s-a strecurat pe lângă mine îmbrăcată cu o rochie atât de scurtă, încât i se vedea partea de jos a fundului – o parte a corpului ei pe care cei opt sute de urmăritori de pe Instagram ajunseseră să o cunoască foarte bine, mulțumită numeroaselor poze „artistice“ (după cum le numea Lyla) în bikini pe care le postase înainte să institui o regulă clară care interzicea pozele în costum de baie pe rețelele de socializare.

– Pe curând, tată, a zis ea cu o nonșalanță exersată.

– Stai așa, am făcut eu, blocându-i drumul spre ușă. Unde crezi că te duci?

– Acasă la Grace. Acum a venit să mă ia, a spus Lyla, arătând cu degetul înspre fereastra care dădea în fața casei. Vezi?

– Ce văd eu, am zis, privind pe fereastră la Jeep-ul alb al lui Grace, este că-ți lipsește partea de jos a rochiei.